

Domsöndagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 5:22–29.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Vi har denna söndag, domsöndagen, hört Jesus i evangeliet förkunna sin återkomst till den yttersta domen. Vi har hört, hur *"han skall sätta sig på sin härlighets tron"*. Vi har hört, hur de onda skall *"gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv"*. Allt detta är genomträngt av sitt givna sammanhang, av att han, som skall ta plats på domarsätet, i det närmast följande kapitlet säger: *"I veten att det två dagar härefter är påsk; då skall Människosonen bliva förrädd och utlämnas till att korsfästas"* (Matt. 26:2), säger: *"Tagen och äten, detta är min lekamen"* (Matt. 26:26), säger: *"Dricken härav alla; ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse"*. Ja, med all rätt har vi i dag lyssnat till predikotextens ord: *"Den som hör mina ord och tror honom, som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan har övergått från döden till livet"*. Detta innebär sammantaget, att Jesus i dag talar till den kristna församlingen, som tror evangelium om hans heliga ställföreträdande tillfyllestgörrelse, hans heliga *"satisfactio vicaria"*, som i denna tro friats från domen över synden, och som i Kristi för oss framburna lekamen och blod mottager underpanten på denna syndaförlåtelse. Bara så och icke på något annat sätt låter sig denna dags evangelium avlyssnas och tros. Jesu inbjudande ord till de saliga: *"Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse"*, riktar sig till de genom evangelium om Jesu Kristi Fader välsignade och av evighet utkorade, till oss, som i denna stund går att mottaga Kristi lekamen och blod till trons tröst och salighet. Som sådana bär vi också trons frukter, förvaltar de pund, som Jesus i liknelsen strax förut talat om, utför de gärningar, som dagens evangelium prisar, nämligen att rätta mottaga evangeliets och sakramentens förordnade förvaltare, att i handling stödja Jesu apostlar och det heliga predikoämbetet, att stå under löftesordet: *"Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig"*.

Så är denna domsöndag liksom alla söndagar riktad

mot den enskilda människan, innefattad i ropet *"Gören bättring och tron evangelium"* (Mark. 1:15), helt och hållet koncentrerad till själens salighet. Detta måste, fastän det tycks så självklart, med all kraft och tydlighet uttalas, därför att just i dessa dagar, då sluttidens mörker allt mer faller över jorden, sataniska profeter uppträder, som förkastar bandet mellan den enskilda människans salighet och den yttersta dagen. I stället utges den yttersta domen som kulmen på en mänsklighetens civilisationsprocess, där *"Kristus genom sin kyrkas medlemmar alltmer upplyser det mänskliga samhället med sitt frälsande ljus"*. Så uppmanas de trogna av den onde profeten att överge *"den tradition, som vi vuxit upp i"*, att sluta öronen för kristenhetens beaktelse i alla tider och för dagens predikan. Sådant säger i dag den romerske påven, som vi nu återgivit, men också hans många efterapare, som söker att bygga det synliga gudsriket, vars sociala struktur skall kulminera i den yttersta domen. Det är nu inte längre dom utan fullkomning, civilisationens kröning, bekräftelsen av välfärdssamhällets gudomlighet. Så vill Satan förvränga och tysta denna dagens budskap, som är,

- I. **Gud i sin stora dom fördömer alla obotfärdiga,**
- II. **Gud i sin stora dom bekräftar det predikade Ordets frisägelse,**
- III. **Gud i sin stora dom förhärligar allt stöd åt Ordets predikan.**

I. Gud fördömer i sin stora dom alla obotfärdiga.

När Satan helt nyligen påbörjade sin slutliga attack mot läran om den yttersta domen, gick han strax till angrepp på alla yttre liturgiska begravningsbruk, som talade om bot och bättring, om domen och Domaren, om bävan för fördömsen. Endast glädjehrop och vita skrudar passade mänsklighetens gudomliggörrelse. Mot detta har vi att hålla fast vid läran, att *"Vredens stora dag är nära, Elden skall då allt förtära, Så var siarsångens lära"*. (sv. ps. 609:1) Den läran drabbar allt mänskligt högmod, alla köt-

tets gärningar, också i deras skönaste form. Stor var antikens upprördhet, när de kristna ställde också kejsaren och det eviga Rom, "*Roma aeterna*" under domen. Den anstöten måste vi fortfarande framkalla, när vi bekänner Kristus som domaren över alla folk, som den, som dömer var och en, som är utan bröllopsskruden.

II. Gud bekräftar i sin stora dom det predikade Ordets frigörelse.

När Människosonen från sin härlighets tron ropar sitt "*Kommen, I min Faders välsignade*" bekräftar han den välsignelse, som de redan äger, och som de har mottagit genom tron på Ordet. Med dem har skett just vad predikotexten beskriver med orden: "*Den som hör mina ord och tror honom som har sänt mig, kommer icke under någon dom, utan har övergått från döden till livet*". Det andliga levandegörandet ligger inte i framtiden, utan den stunden "är redan inne", sker under predikstolen. Från sin domarstol bekräftar Jesus blott vad som sker här och nu, i denna hög-

mässa, när tron tror Ordet.

III. Gud förhärligar i sin stora dom allt stöd åt Ordets predikan.

Om förkunnelsen av den yttersta domen vore vad de falska profeterna ville göra den till, skulle den förvisso äga allmänt stöd. En predikan, som låter Förenta nationerna, den ekumeniska rörelsen och annat sådant förbereda och framkalla den synliga ankomsten kan räkna med anslag och applåder. Annorlunda är det med den bibliska predikan om den yttersta domen. Den predikan möter motstånd. Den predikan måste räkna med Ordets tjänare, som är hungriga, törstiga, husvilla, nakna och i fängelse, ja, "*Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom var mans avskrap*". (1 Kor. 4:13) Det är stödet till dessa Ordets tjänare, som Jesu förhärligar med orden: "*Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig*".

Amen.